

дненъ, безъ пастырско управление своей

самъ отъ одного старца, защо на едно
 оудалено мѣсто, то есть въ единъ ски-
 тъ подъ единъ Монастырь Болгарскій
 намерѣвалисе колкото едни кола весьма
 ветхи книги (Славенски ли обаче были,
 или Болгарски, не извѣстно. Безъ сом-
 нѣнія требва да е имало между ни-
 хъ и нѣкоа на простый Болгарской язы-
 къ писана), отъ кои се да и избави ре-
 ченный старецъ, да мѣ не досаждаѣтъ,
 ископааъ единъ глѣбокъ ровъ въ исты-
 атъ скитъ, и закопааъ ги тамо; защо-
 то отъ велико-то Благоговѣніе що има-
 аъ къ нимъ, какво-то самъ той испо-
 вѣдоваше, не смѣлаъ да ги изгори,
 или да ги фырди просто на полна-та. О
 тшета нашето народа! О невиннаа про-
 стота онаго старца!“

Нѣколко стары Болгаре ми обажда-
 ха, че воистиннѣ обирали книги отъ на-
 рода. Очевидно (* сосъ очи са види), че
 отъ там причина писмоводитель (* Секре-
 таринъ, Французски, или Грамматикъ гре-
 чески), дѣто еъ былъ оу Рѣсчѣвскаго *)
 Епископа скрива отъ мене изъ Бабадаа

*) Рѣсчѣвъ градъ, или тѣрски кале при
 Дѣнавъ въ Болгаріа, сѣкъшо Гюргіево во
 Влахія.